

Arrest

nr. 186 413 van 4 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 31 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 december 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van 11 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers hebben de Georgische nationaliteit.

Op 29 september 2006 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 26 oktober 2006 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijf aan verzoekers met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 februari 2007 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort het CGVS) de beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad van State.

Op 15 februari 2008 verwierp de Raad van State het beroep bij arrest nr. 179.685 wegens geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Op 12 december 2008 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 15 december 2008 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken de in overwegingname van de tweede asielaanvraag. Verzoekers dienden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) een beroep tot nietigverklaring in tegen die beslissing.

Op 31 maart 2009 verwierp de Raad dit beroep bij arresten nrs. 25 500 en 25 501.

Op 6 januari 2009 dienden verzoekers een derde asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 22 januari 2009 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken de in overwegingname van de derde asielaanvraag. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Bij arresten nrs. 26 027 en 26 028 van 17 april 2009 verwierp de Raad dit beroep.

Op 14 september 2009 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 37 131 van 18 januari 2010 verwierp de Raad het beroep.

Op 22 december 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 13 november 2012 nam de gemachtigde de beslissing. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Op 28 december 2012 trok de gemachtigde de voormelde beslissing in. Bijgevolg stelde de Raad op 12 maart 2013 de afstand van het geding vast bij arrest nr. 98 657.

Op 2 januari 2013 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing waarbij die aanvraag van 22 december 2009 werd verworpen.

Op 8 juli 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omwille van de medische toestand van verzoeker.

Op 23 november 2011 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag ontvankelijk.

Op 1 juli 2013 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 11 december 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.07.2013 werd ingediend door :

*M., D. ([...])
geboren te T. op [...]1981*

T., N. (R.R.: [...])
geboren te T. op [...]1979

+ wettelijke vertegenwoordigers van:
M., K. geboren op [...]2008

allen: nationaliteit: Georgië
laatst gekende adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkenen sinds 29.09.2006 ononderbroken in België zouden verblijven; al hun economische en sociale belangen ondertussen in België zouden gevestigd zijn en zij ook al het nodige zouden doen om zich te integreren; betrokkenen vlot Nederlands zouden spreken en zij Nederlands zouden gevolgd hebben; zij contacten zouden hebben met Belgen en zij tal van getuigenverklaringen zouden bijvoegen en dat zij bij deze mensen zeer goed aangeschreven zouden staan; zij werkbereid zouden zijn en zouden willen werken; betrokken en over diploma's zouden beschikken, behaald in het land van herkomst; betrokkenen een attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie zouden behaald hebben; zij beiden over een Belgisch rijbewijs zouden beschikken; Dhr. M. lid zou zijn van de plaatselijke bibliotheek en van de vissersclub en zij ter staving hun rijbewijs, bewijzen van lidmaatschappen, deelcertificaten van de module, een attest van inburgering en een attest maatschappelijke oriëntatie – Russisch, een verklaring dd. 07.12.2009 omtrent hun werkbereidheid, getuigenverklaringen en een krantenartikel 'De Standaard' voorleggen en Dhr. M. diploma's van zijn land van herkomst, een deelcertificaat van de module (initiatie in de informatica) dd. 16.06.2008 en omtrent zijn werkbereidheid een verklaring dd. 19.11.2009 en dd. 07.06.2013 voorlegt en Mevr. T. ter staving van haar werkbereidheid een verklaring dd. 04.05.2011, dd. 07.12.2009 en dd. 23.11.2009 (sollicitatie voor huishoudhulp), een vacature kapper dd. 12.11.2009, een attestation de travail dd. 08.01.2013 van Fedasil, een arbeidsovereenkomst dd. 01.12.2009, een aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer dd. 09.05.2011, een arbeidsovereenkomst dienstencheques – onbepaalde duur – deeltijds dd. 09.05.2011, een aanvraag tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer dd. 01.12.2009 voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat betrokkenen tewerkgesteld waren en zij hiervan bewijzen voorleggen, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hun asielpprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien.

Het feit dat hun kind hier naar school zou gaan, het kind in België geboren zou zijn, hetwelk een bijzonder band met België met zich zou meebrengen, het als het ware een kleine Belg zou zijn, zij de Armeense taal niet echt goed zou beheersen, het voor het kind een ramp zou zijn om teruggestuurd te worden naar het land van herkomst en dat het kind aldaar geen bindingen zou hebben en betrokkenen ter staving schoolattesten toevoegen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde

infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat betreft het aangehaalde element dat het belang van het kind dient te primeren en de aangehaalde Rechten van het Kind, meer bepaald artikel 3, er dient opgemerkt te worden dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Verder specificeren verzoekers niet welke artikels van het IVRK zouden geschonden worden bij een terugkeer. Het louter aanhalen van een verdrag kan niet weerhouden worden zonder verduidelijking in welke mate het geschonden zou worden bij een terugkeer.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 29.09.2006, werd afgesloten op 26.02.2007 met de beslissing 'Oude asielpprocedure – niet ontvankelijk (weigeren van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun betekend op 27.02.2007. Hun tweede aanvraag, ingediend op 12.12.2008, werd afgesloten op 15.12.2008 met de beslissing 'Weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag' door de Diens t Vreemdelingenzaken, hun dezelfde dag betekend. Betrokkenen hun derde procedure, ingediend op 06.01.2009, werd afgesloten op 22.01.2009 met de beslissing 'Weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag' door de Diens t Vreemdelingenzaken, hun dezelfde dag betekend.

De duur van de procedures – namelijk minder dan vijf maanden voor de eerste asielaanvraag en, vier dagen voor de tweede procedure en minder dan één maand voor de derde aanvraag – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst en dat een terugkeer een bedreiging zou zijn voor hun leven, fysieke integriteit en hun vrijheid, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen omwille van bovenvermelde redenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen halen aan dat een terugkeer een inbreuk zou uitmaken van de subjectieve rechten van de mens en zij halen specifiek artikel 3 en artikel 8 EVRM aan.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Tevens dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins – of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Dhr. M. verbleef immers ruim 25 jaar in Georgië terwijl Mevr. T. ruim 27 jaar in Georgië verbleef en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen inbreuk pleegden tegen de Belgische openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Op 11 december 2013 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: M., D.
geboortedatum: [...]1981
geboorteplaats: T.
nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort. ”

Op 11 december 2013 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster en hun kind (bijlage 13).

Dit is thans de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: T., N.
geboortedatum: [...]1979
geboorteplaats: Tbilisi
nationaliteit: Georgië

+ minderjarig kind:

M., K. geboren op [...]2008

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Onderzoek van het beroep

In hun eerste middel voeren verzoekers vooreerst een kennelijke appreciatiefout aan en de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het adagium « *patere legem quam ipse fecisti* », van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 22bis van de Grondwet. Verzoekers voeren eveneens machtsmisbruik aan.

Zij lichten hun eerste middel toe als volgt:

"Overwegende dat de eerste bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."

"Ter ondersteuning van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf beroepen betrokkenen zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing."

Overwegende dat in de eerste bestreden beslissing vervolgens wordt verwezen naar het langdurige ononderbroken verblijf, de voorgaande verblijfsprocedures, hun verregaande integratie, hun schoolgaand kind en de kinderrechten.

Overwegende dat overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Dat verweerster argumenteert dat de instructies dd. 19 juli 2009 niet meer van toepassing zouden zijn. Dat ondanks de vernietiging van de instructies van 19 juli 2009 door de Raad van State de verweerster de criteria zoals opgesomd in deze instructies en herhaald in haar eigen vademecum nog steeds hanteert. Dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet. Dat het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Dat tot op heden er nog geen nieuw beleid bekend werd gemaakt.

Dat, aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, aldus mag verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 wordt genomen na aftoetsing van de criteria en rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris. Dat anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Dat, ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, duidelijkheid dient nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

Dat de bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken rechtmatige verwachtingen schept bij de rechtsonderhorige en dat een bestuur, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dient te honoreren.

Dat de situatie van eisers niet geheel in overeenstemming is met één van de situatie beschreven in de regeringsinstructies, doch aansluiting vindt bij meerdere criteria die een langdurig ononderbroken verblijf, gepaard gaande met schoolgaande kinderen en duurzame lokale verankering als maatstaf vooropstellen.

Dat de situatie van eisers evenzeer kan gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceren.

Dat eisers mochten verwachten dat zij van de gunst van de regularisatie zouden kunnen genieten.

Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Dat, gelet op de bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, eisers er rechtmatig mogen van uitgaan dat personen die zich in analoge omstandigheden bevinden werden geregulariseerd.

Dat ondanks het feit dat de humanitaire regularisatie een gunst is dewelke in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris wordt toegekend, duidelijkheid mag verwacht worden en dat dient gehandeld te worden met respect voor het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het verbod op willekeur.

Dat in een arrest n° 215.571 van 05.10.2011, heeft de Raad van State geoordeeld dat de toepassing van deze instructie als dwingende regel, ten aanzien waarvan de verwerende partij geen enkele appreciatiemogelijkheid meer heeft, in tegenstrijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover zij beschikt op basis van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen december 1980;

Dat de tegenpartij daarom in concreto de aanvragen moet onderzoeken die haar worden voorgelegd en deze Instructie ontslaat de tegenpartij er niet van om haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen;

Dat dit helemaal niet betekent dat de Instructie helemaal niet in aanmerking zou mogen worden genomen en dat de erin vervatte criteria niet meer van toepassing zouden zijn;

Dat deze kennelijke appreciatiefout en interpretatiefout aan de basis ligt van de bestreden beslissing er deel van uitmaakt;

Dat de motieven van de bestreden beslissing niet toelaten aan eisers om de redenen te begrijpen die de niet-toepassing van de Instructie van 19.07.2009 en de erin vervatte criteria hebben gerechtvaardigd: er wordt niet geantwoord op een essentieel argument van eisers;

Dat de tegenpartij daarom de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden;

Dat zij het rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden door niet het geheel van de elementen die haar werden voorgelegd in aanmerking te nemen en door de bestuurlijke beslissing niet met zorgvuldigheid te nemen;

Dat de bestreden beslissing met de stereotype motivering volgens dewelke de instructie werd vernietigd door de Raad van State niet op correcte formele en adequate wijze is gemotiveerd;

Dat het algemeen geweten is dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Meneer WATHELET zich ertoe geëngageerd heeft om de criteria in de instructie verder toe te passen;

Dat deze bevestiging ruime publiciteit heeft gekregen, met name op de internetsite van de tegenpartij, wat ook niet wordt betwist;

Dat de omzendbrief van 26.03.2009 van Mevrouw TURTELBOOM en het vademecum betreffende de instructie niet werden geannuleerd en dat deze twee instrumenten bleven toepassing vinden, ook na de vernietiging van de instructie door de Raad van State;

Dat eisers de criteria vervullen die door de tegenpartij op publieke wijze werden bekendgemaakt om te worden geregulariseerd op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat daarom moest worden geoordeeld dat eisers buitengewone omstandigheden aantoonden;

Dat ter herinnering: in de omzendbrief van 26 maart 2009 van Mevrouw TURTELBOOM instructie werd gegeven aan Dienst Vreemdelingenzaken om als buitengewone omstandigheden te beschouwen, bepaalde specifieke situaties die zij als humanitair omschreef (zoals de situatie van eisers). Aldus was dit het geval voor personen met een langdurig verblijf of een langdurige procedure;

Dat de instructie van 19.07.2009 ook bepaalde dat de buitengewone omstandigheden werden vermoed aanwezig te zijn indien men aan één van de erin vervatte criteria voldeed;

Dat door de eerste bestreden beslissing te nemen de tegenpartij het algemeen rechtsbeginsel van de gerechtvaardigd vertrouwen schendt;

Dat in toepassing van dit rechtsbeginsel de bestuurde moet kunnen rekenen op een zekere, duidelijke en welbepaalde gedragslijn van de overheid of op de beloften die hem zouden zijn gedaan door de overheid in een concreet geval (zie CE arrêt n°216095, 27.10.2011).

Dat de Raad van State bovendien heeft gepreciseerd: « S'agissant d'un acte individuel, dans le cadre duquel l'administration dispose d'un pouvoir d'appréciation, la possibilité de réclamer la protection de la confiance légitime suppose une situation dans laquelle l'autorité a fourni au préalable à l'intéressé des assurances précises susceptibles de faire naître dans son chef des espérances fondées » (CE arrêt n°99052, 24.09.2001).

Dat in dit geval eisers zich konden baseren op een duidelijke gedragslijn. Precieze garanties werden hem gegeven, die van die aard waren om in hun hoofde gegronde verwachtingen te doen ontstaan;

Dat de drie voorwaarden die vereist zijn opdat dit rechtsbeginsel zou zijn geschonden, vervuld zijn. Het bestuur heeft een fout begaan (opstellen van de instructie en de niet-toepassing ervan), een opgewekt legitiem vertrouwen als gevolg van die fout (publiek engagement om deze instructie toe te passen) en

de afwezigheid van een ernstig motief dat zou toelaten om terug te komen op deze erkenning (CE 183464, 27.05.2008);

Dat door op die wijze te handelen de tegenpartij het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid heeft geschonden;

Dat in toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid het verboden is aan de wetgever om zonder objectieve en redelijke rechtvaardiging het belang aan te tasten dat de rechtsonderhorigen hebben om in staat te zijn om de juridische gevolgen van hun handelingen te voorzien (CE, n° 213318, 18.05.2011).

Dat mevrouw A. MORTELMANS omschrijft in een artikel « Overheidsaansprakelijkheid in verband met de uitvoering van het regeerakkoord van 18 maart 2008 » hoe het feit dat de continue toepassing van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 de continue toepassing vormde van het regeerakkoord en dat het arrest van de Raad van State dat de instructie vernietigde deze praktijk niet aantastte (stuk 5: A. MORTELMANS, « Overheidsaansprakelijkheid in verband met de uitvoering van het regeerakkoord van 18 maart 2008 », N.J.W., 2010, nr. 215, 42-52 geciteerd in E. SOMERS, « Artikel 9bis, rien ne va plus ? », T.V.R., 2013, nr.3, p. 220);

Dat zij eveneens oordeelde dat de belofte om de criteria verder te blijven toepassen, ondanks de vernietiging door de Raad van State betekent dat de burger het recht heeft om deze beloftes verder te zien toepassen;

Dat in toepassing van het algemeen rechtsbeginsel de overheid een discretionaire bevoegdheid heeft en de mogelijkheid om aan te kondigen dat deze criteria verder zullen worden toegepast maar in het geval dat de overheid deze politiek of gedragslijn zou wijzigen, dat behoort het aan de overheid om deze wijziging duidelijk te communiceren aan het publiek, de burgers en het is op dat niveau dat het bestuur in gebreke is gebleven om zich te gedragen conform het beginsel van de rechtszekerheid (stuk 5: E. SOMERS, op. cit., p. 220);

Dat de eerste bestreden beslissing niet motiveert waarom de criteria niet zouden kunnen leiden, in het geval van de eisers, tot een ontvankelijkheids- en gegrondheidsbeslissing, ondanks de discretionaire bevoegdheid van de tegenpartij waarvan zij voordien steeds gebruik maakte om de criteria toch verder blijven toe te passen ondanks de vernietiging van de instructie door de Raad van State;

Dat een discretionaire politiek niet hetzelfde is als een arbitraire of blinde politiek gezien het bestuur zelf de criteria of de gedragslijnen heeft gecommuniceerd, terwijl zij steeds haar discretionaire bevoegdheid behoudt om elk dossier te beoordelen op zijn eigen verdiensten;

Dat het bestuur niet op adequate wijze waarom zij geen toepassing maakte van haar discretionaire bevoegdheid om de criteria van de instructie verder toe te passen op het dossier van eisers, in tegenstelling tot wat zij publiekelijk beloofde;

Dat bovendien het algemeen rechtsbeginsel « *patere legem quam ipsi fecisti* » aan het bestuur oplegt om de regels te respecteren die zij zelf heeft opgesteld bij de concrete toepassing van deze regels (stuk 5: E. SOMERS, op. cit., p. 222);

Dat aldus de Raad van State een beslissing van de DVZ heeft vernietigd omwille van het feit dat het bestuur aankondigde dat asielzoekers zouden worden geregulariseerd wanneer zij gedurende meer dan vijf jaar op het grondgebied verbleven op voorwaarde dat zij hun asielprocedure zouden stopzetten en dit omdat in het concrete geval de regularisatie werd geweigerd aan betrokkene die zich in die situatie bevond omdat dit willekeur uitmaakte (C.E., 12 januari 1996, n° 57.500, T.V.R., 1996, nr. 2, 154-155);

Dat de eerste bestreden beslissing op totaal willekeurige wijze is genomen, net als in het hiervoor geciteerde arrest van de Raad van State en daarom moet worden vastgesteld dat het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid en van « *patere legem quam ipsi fecisti* » is geschonden;

3.

Dat eisers een aanvraag tot machtiging tot verblijf hebben ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

Dat de Raad van State buitengewone omstandigheden omschrijft als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Dat bovendien de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' dienen te zijn. Dat de buitengewone omstandigheden zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

Dat eisers in hun aanvraag dd. 01/07/2013 hebben gewezen op hun asielprocedure. Dat zij volharden in hun asielrelaas.

Dat eisers eveneens hebben verwezen naar hun schoolgaande kind als zijnde een buitengewone omstandigheid. Dat een terugkeer naar Georgië een onderbreking en stopzetting tot gevolg zal hebben van de schoolloopbaan van het kind wat door de Raad van State reeds verschillende keren werd aanvaard als buitengewone omstandigheden. Dat het kind van eisers, geboren en getogen in België, minstens een schooljaar zal verliezen.

Dat eisers op een duurzame wijze geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Dat eisers zullen werken van zodra zij hiertoe de kans krijgen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantoon, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat bovendien eisers deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk hebben gecreëerd, doch dat de Belgische overheid hen hiertoe kansen heeft geboden.

4.

Dat er op gewezen dient te worden dat eisers enkele jaren legaal in België hebben verbleven.

Dat het eisers onmogelijk kwalijk kan genomen worden dat zij in deze periode van de mogelijkheden tot integratie gebruik hebben gemaakt, alsook hun minderjarige kind school heeft laten lopen. Dat de Belgische overheid eisers immers deze kansen hebben geboden. Dat eisers gedurende deze periode van legaal verblijf hun integratie hebben bewerkstelligd en dat eisers hun sociaal leven hebben uitgebouwd. Dat het eisers zoals het goede ouders betaamd hun kind naar school hebben laten gaan.

Dat door de Dienst Vreemdelingenzaken werd erkend dat een langdurig ononderbroken verblijf van vijf jaar voor een familie met schoolgaande kinderen een prangende humanitaire situatie uitmaakt, hetgeen opnieuw buitengewone omstandigheden impliceert, waardoor een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd is. Dat eisers en hun kind op heden ruim zeven jaar in België verblijven en een deel van deze verblijfsperiode een legaal verblijfsstatuut hadden. Dat hun situatie eveneens als een humanitair prangende situatie beschouwd kan worden.

5.

Dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen een humanitaire regularisatie betreft. Dat, gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, ten eerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening dient gehouden te worden. Dat de beoordeling van verweerster reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze dient te gebeuren. Dat vanuit het humanitaire standpunt dient rekening gehouden te worden met de belangen van de kinderen. Dat de belangen van het kind, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is, in overweging dienen genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase. Dat kinderen het recht hebben om in een stabiele leefomgeving op te groeien. Dat het kind in België is geboren. Dat de Belgische autoriteiten het kind een stabiele leefomgeving heeft geboden gedurende de afgelopen jaren. Dat op heden niets kan verweten worden aan de ouders indien zij oordelen dat het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf alhier in België bijdraagt tot het behoud van deze stabiele leefomgeving, meer dan terug te keren naar hun land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag in te dienen. Dat kinderen het recht hebben zich te ontplooien en te ontwikkelen.

Dat het terugsturen van eisers naar hun land van herkomst, al was het maar tijdelijk, de stabiliteit in het leven van het kind doorbreekt. Dat de scholing van het kind bijdraagt tot deze stabiliteit.

Dat een onderbreking van de scholing wel degelijk de belangen van de kinderen schaadt, waardoor verweerster minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag met de voeten treedt:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

"Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen."

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

"Recht op leven en ontwikkeling

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind."

Dat deze rechten in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven zijn.

Dat kinderen, geboren in België en na een langdurig verblijf, tevens van deze grondwettelijke rechten dienen te genieten.

6.

Dat hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden.

Dat benadrukt dient te worden, het weze herhaald, dat de integratie is ontstaan in een periode van legaal verblijf en in een periode waarin eisers werden gedoogd.

Dat eisers bijgevolg voor wat betreft hun integratie gehandeld hebben als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken en dat eisers hun verregaande integratie weliswaar zelf hebben gecreëerd, maar ten dien einde geen misbruik hebben gemaakt. Dat de verweerster alle ingeroepen elementen apart heeft beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

Dat de verweerster niet alleen bij deze individuele beoordeling in de fout gaat (zie supra), doch ook de bal mislaat door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert. Dat de verweerster in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze heeft geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

7.

Dat verweerster het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee eisers zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn. Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen"

(Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

Dat de rechten van het kind (cf. supra) evenzeer gewaardeerde rechten zijn als het recht op privé- en gezinsleven. Dat bijgevolg de rechten van het kind en de onafwendbare schending van deze rechten dient afgetoetst te worden van het doel dat verweerster wenst te bereiken - in casu het naleven van een formaliteit.

Dat verweerster in de bestreden beslissing bovendien heeft aangestipt dat de verregaande integratie van eisers weldegelijk het voorwerp kunnen uitmaken van een machtiging tot verblijf.

Dat aan een gezin met een jong kind, in België geboren, vereist wordt om voor onbepaalde duur terug te keren naar hun land van herkomst, en aldus de stabiliteit die het kind alhier kent achter zich moeten laten teneinde in onzekere levensomstandigheden (in een land die het kind niet kent) terecht te komen, in wanverhouding staat tot het doel van de formaliteit, aangezien de kans wel degelijk reëel is, gelet op de persoonlijke situatie van eisers, dat zij in aanmerking zullen komen voor een machtiging tot verblijf. De formele vereisten zijn disproportioneel ten opzichte van de schending van de kinderrechten, de humanitaire elementen eigen aan dit dossier."

In de eerste twee onderdelen van hun eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het vertrouwens- en rechtzekerheidsbeginsel, van het beginsel "*patere legem quam ipse fecisti*", van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet omdat de gemachtigde in de bestreden beslissing erop wijst dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd en de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Verzoekers erkennen dat hun situatie niet geheel in overeenstemming is met een van de situaties beschreven in de instructies, maar stellen toch dat deze

aansluiting vindt bij meerdere criteria, zoals langdurig ononderbroken verblijf, schoolgaande kinderen en duurzame lokale verankering. Verzoekers verwijzen naar verklaringen van het kabinet De Block, van Mijnheer Wathélet, van Mevrouw Turtelboom, van de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, bepalingen in het *vademecum* en menen dat wegens hun prangende humanitaire situatie zij toch hadden mogen verwachten de gunst van de regularisatie te mogen genieten. Verzoekers menen dat de vernietiging toch niet zou inhouden dat de instructie niet meer in overweging mag genomen worden en de erin vervatte criteria niet meer van toepassing zouden zijn. Dit zou een kennelijke appreciatiefout uitmaken. De eerste bestreden beslissing zou niet motiveren waarom de criteria niet zouden kunnen leiden tot een ontvankelijkheids- en gegrondheidsbeslissing in het geval van verzoekers.

De Raad dient in dit kader inderdaad op te merken dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Verzoekers gaan eraan voorbij dat de vernietiging van deze instructies naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelswijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

In tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen, dient de gemachtigde de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een minister of staatssecretaris. Er dient trouwens opnieuw te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het gegeven dat de gemachtigde in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat hij dit sedert de vernietiging nog zou kunnen doen op grond van het gelijkheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel. Het gegeven dat de gemachtigde zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de gemachtigde *in casu* opnieuw de wet diende te miskennen.

De Raad wijst er immers op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel of non-discriminatiebeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380).

De Raad wijst er ook op dat het rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel of gelijkheidsbeginsel niet dienstig kan worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskenning van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (*cf.* RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever

voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Bijgevolg kan geenszins worden aangenomen dat de gemachtigde een fout zou begaan hebben om de instructie niet te willen toepassen, noch dat er geen ernstig motief zou zijn dat toelaat terug te komen op de in het verleden toegepaste instructie.

De schending van het non-discriminatiebeginsel, het vertrouwensbeginsel of van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Om dezelfde redenen kan evenmin een schending van de artikelen 10 of 11 van de Grondwet worden aangenomen.

Omwille van het voorgaande moeten de motieven, zoals weergegeven in de eerste bestreden beslissing, met name dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd vernietigd door de Raad van State, en bijgevolg de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, wel degelijk worden beschouwd als afdoende om te verklaren waarom deze criteria in het geval van verzoekers niet tot een ontvankelijkheidsbeslissing kunnen leiden. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Waar verzoekers stellen dat de gemachtigde binnen zijn discretionaire bevoegdheid nog toepassing kan maken van de criteria, alleen niet op dwingende wijze, gaan verzoekers eraan voorbij dat de gemachtigde inderdaad een zeer grote discretionaire bevoegdheid heeft nu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enkel in een gunstmaatregel voorziet, dat deze zeer grote discretionaire bevoegdheid met beperkte marginale toetsing door de Raad ook zo door de wetgever is gewild en die discretionaire bevoegdheid niet uitsluit om eventueel interne richtlijnen te bepalen, hetgeen weliswaar moet onderscheiden worden van afdwingbare rechtsregels waarop rechtsonderhorigen zich uitdrukkelijk zouden kunnen beroepen. Een schending van het rechtsbeginsel "*patere legem quam ipse fecisti*" kan niet aanvaard worden, evenmin als een kennelijke appreciatiefout.

Tot slot en ten overvloede stellen verzoekers zelf dat hun situatie niet voldoet aan een van de situaties zoals beschreven in de vernietigde regeringsinstructies, dermate dat de Raad zich de vraag stelt naar het belang bij het hele betoog aangaande de vernietigde instructies.

Verder voeren verzoekers eveneens de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar het respect voor de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in: - wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; - wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Uit de aanvraag van 1 juli 2013 blijkt dat verzoekers als buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen dat hun kind in België is geboren en school loopt, het voor dit kind een ramp zou zijn teruggestuurd te worden, het schooljaar niet mag onderbroken worden en het belang van het kind moet primeren; dat verzoekers vlot Nederlands zouden spreken en lessen Nederlands gevolgd hebben; dat ze contacten hebben met Belgen en hier tal van getuigenverklaringen van bijvoegen; dat ze geen inbreuk pleegden tegen de openbare orde; dat ze werkbereid zijn en willen werken; dat ze beschikken over diploma's behaald in het herkomstland; dat ze een attest van inburgering behaalden; dat ze over een Belgisch rijbewijs beschikken en dat verzoeker lid is van de plaatselijke bibliotheek en vissersclub. Verder hebben verzoekers eveneens gewezen op een risico tot inbreuk op de artikelen 3 en 8 van het EVRM, op een volgens hen onredelijk lange asielprocedure, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en de vernietigde instructie.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde op elk van deze aangehaalde elementen is ingegaan in de bestreden beslissing en dit op een zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze. Verzoekers komen terug op het volharden in hun asielrelaas maar gaan niet in op de motieven van de gemachtigde die onder meer stelt dat verzoekers geen enkel nieuw element toevoegen aan de elementen die ze reeds in hun asielprocedure naar voor brachten en die niet werd weerhouden door de bevoegde instanties. Derhalve stelt de gemachtigde op redelijke wijze dat het aanhalen van een bedreiging voor het leven, de fysieke integriteit en de vrijheid niet met een begin van bewijs wordt aangetoond en geen andere beoordeling wettigt dan de beoordeling die reeds door de asielinstanties werd gemaakt.

Waar verzoekers wijzen op hun schoolgaand kind en stellen dat een terugkeer naar Georgië een onderbreking en stopzetting tot gevolg zal hebben van de schoolloopbaan wat door de Raad van State reeds werd aanvaard als buitengewone omstandigheid, blijkt dat de gemachtigde dienaangaande heeft gesteld dat niet kan ingezien worden waarom een scholing niet in het herkomstland kan verkregen worden en dat het kind geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur blijkt nodig te hebben die niet in Georgië te vinden is. De Raad acht dit *in casu* niet kennelijk onredelijk. Bovendien dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing. Het kind was op het ogenblik van de bestreden beslissing 5 jaar en bijgevolg nog zeer jong en niet schoolplichtig. Het risico op het verlies van een schooljaar en van de onderbreking van de schoolloopbaan dient dus *in casu* gerelativeerd te worden. Ook aangaande de integratie en de werkbereidheid heeft de gemachtigde gemotiveerd. Dienaangaande stelt de gemachtigde dat de elementen met betrekking tot de integratie, zoals onder meer de attesten aangaande de werkbereidheid, het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde. Het feit dat verzoekers in het verleden reeds gewerkt hebben, erkent de gemachtigde niet als een buitengewone omstandigheid aangezien de tewerkstelling werd toegestaan zolang de asielprocedure niet was afgesloten. Verzoekers laten de motieven ongemoeid en herhalen enkel zoals in de aanvraag dat dit elementen zijn die het bijzonder moeilijk maken om terug te keren teneinde hun aanvraag op de reguliere wijze in te dienen.

Vervolgens wijzen verzoekers erop dat ze enkele jaren legaal in België hebben verbleven en het hen niet kwalijk kan genomen worden dat zij zich geïntegreerd hebben en hun kind school hebben laten lopen, zoals het goede ouders betaamd. De Raad stelt evenwel vast dat de gemachtigde hen de integratie en het naar school sturen van hun kind geenszins "kwalijk" neemt, doch van oordeel is dat dit niet belemmert de aanvraag volgens de geijkte procedure in te dienen. Waar verzoekers vervolgens

weer doelen op de instructie met het criterium van de “prangende humanitaire situatie” die een machtiging tot verblijf zou rechtvaardigen, kan de Raad om wat *supra* werd uiteengezet, niet volgen.

In hun vijfde onderdeel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 22*bis* van de Grondwet. Verzoekers verwijzen naar het humanitair karakter van de huidige aanvraag en menen dat de belangen van het kind in overweging dienen genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase. Ze menen te kunnen oordelen dat het indienen van hun aanvraag in België bijdraagt tot het behoud van de stabiele leefomgeving van het kind, meer dan terug te keren naar het herkomstland om daar de aanvraag in te dienen nu kinderen het recht hebben zich te ontplooien. Ze achten het onderbreken van de scholing schadelijk voor het belang van het kind en bijgevolg achten ze de aangehaalde verdragsbepalingen en artikel 22*bis* van de Grondwet geschonden.

Artikel 22*bis* van de Grondwet luidt als volgt:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

Uit de bewoordingen van deze grondwetsbepaling, en met name het vijfde lid “de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind”, blijkt dat geen directe werking aan deze grondwetsbepaling kan worden verleend, dermate dat verzoekers er zich niet direct op kunnen beroepen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22*bis*, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben (*Parl.St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl.St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5) (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

Daargelaten de vraag of aan de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag directe werking kan worden verleend, gaan verzoekers hier wederom in op de onderbreking van de scholing van hun kind. De Raad heeft er *supra* echter reeds op gewezen dat het kind op het ogenblik van de bestreden beslissing nog maar 5 jaar was, dus niet schoolplichtig en zeer jong in die zin dat van een kind op die leeftijd kan verwacht worden dat het zich nog zonder al te grote moeilijkheden aan een nieuwe schoolomgeving kan aanpassen. De gemachtigde kon dienaangaande op redelijke wijze motiveren dat niet is aangetoond dat de scholing niet in het herkomstland kan verkregen worden, noch dat gespecialiseerd onderwijs noodzakelijk is voor hun kind die in Georgië niet te vinden zou zijn. De situatie van verzoekers’ kind acht de Raad *in casu* niet dermate dat van de gemachtigde redelijkerwijs moest verwacht worden omwille van de aangehaalde bepalingen af te zien van de in de wet voorziene vereiste tot indienen van de aanvraag in het herkomstland.

Waar verzoekers in hun zesde onderdeel menen dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, door enkel de ingeroepen elementen apart te beoordelen, doch geen rekening te houden met de samenloop van omstandigheden, die het geheel van de omstandigheden een zwaarwichtiger karakter zouden geven, kan de Raad wederom niet volgen. Dit betoog is immers zeer algemeen en verzoekers slagen er *in casu* niet in om de onredelijkheid van de motieven, afzonderlijk of in hun geheel, waarom de gemachtigde meent dat de aanvraag kan ingediend worden volgens de geijkte procedure, aan te tonen.

In het laatste onderdeel achten verzoekers het evenredigheidsbeginsel geschonden nu zij van oordeel zijn dat de rechten van het kind dienen afgetoetst te worden aan het doel dat de gemachtigde wenst te bereiken, met name het naleven van een formaliteit. Ze stellen dat de gemachtigde heeft aangestipt dat zij gezien de verregaande integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een machtiging tot verblijf. Opnieuw leggen verzoekers de nadruk op de situatie van hun jong kind, dat in België is geboren, dat de stabiliteit achter zich zou moeten laten om in onzekere levensomstandigheden, met name in een land

dat het niet kent, terecht te komen. Ze achten dit in wanverhouding met het doel, zijnde het vervullen van een formaliteit.

Het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Vooreerst merkt de Raad op dat nergens uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van oordeel is dat de integratie van verzoekers het voorwerp kan uitmaken van een machtiging tot verblijf, althans de gemachtigde heeft dit veel genuanceerder geformuleerd door erop te wijzen dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, doch niet verantwoord dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De gemachtigde heeft wel degelijk afgewogen of de belangen van het kind, met name de geboorte in België, het schoolgaan en het langdurig verblijf in België het uiterst moeilijk zouden maken om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, doch kwam tot het oordeel dat dit niet aan de orde was en de Raad kon deze beoordeling, zoals *supra* besproken, niet kennelijk onredelijk achten, noch bleek een schending van de kinderrechten, zoals verzoekers het omschrijven. Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat de vereiste de aanvraag in te dienen volgens de geijkte procedure op het ogenblik van de bestreden beslissing kennelijk disproportioneel zou moeten worden geacht. Een schending van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

In hun tweede middel, gericht tegen de bestreden bevelen, voeren verzoekers de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 tot en met 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij lichten hun tweede middel toe als volgt:

“Voorafgaand:

Samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede en derde bestreden beslissingen:

De verweerster heeft op dezelfde dag waarop de beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd afgeleverd, aan eisers eveneens de bijlagen 13, de bevelen om het grondgebied te verlaten, afgeleverd.

Indien op 11 december 2013 de beslissing tot onontvankelijkheid (de eerste bestreden beslissing) niet zou gevelde zijn, dan zou evenmin op diezelfde dag aan eisers de bevelen om het grondgebied te verlaten zijn afgeleverd.

De bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 11 december 2013 zijn vervolgbeslissingen van de eerste beslissing tot onontvankelijkheid die in het kader van de humanitaire regularisatieprocedure van eisers werd genomen.

De noodzakelijke samenhang zoals bepaald in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 112 576 van 23 oktober 2013 is bewezen.

Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

Dat in de tweede en derde bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten, naar artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt verwezen.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat¹. Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwetsieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing².

In casu dient er rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en meer bepaald artikelen 3 en 8 E.V.R.M. en het Kinderrechtenverdrag.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlages 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Daarnaast luidt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met het gezins- en familieleven en van de betrokkenen, alsook met de rechten van het kind.

Een mogelijke schending van de belangen van het kind dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen respectievelijk het volgende:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Zoals onder het eerste middel reeds aangehaald dreigt de weigering van verblijfsrecht de belangen van het kind te schaden (cf. supra, eerste middel, punt 5 en 7). Uiteraard schendt de uitwijzingsbeslissing, als zijnde het gevolg van de weigering van het verblijfsrecht, evenzeer de belangen van het kind.

Het kind is geboren in België. Het kind is nog nooit in Georgië geweest. Het kind gaat alhier naar school. Het risico dat het kind bij repatriëring naar Georgië - het land van herkomst van de ouders — getraumatiseerd zal zijn omwille van de brute afwijzing van de Belgische autoriteiten is reëel.

Uit de afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de specifieke situatie van de betrokken personen heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)3.

In casu is dit niet het geval. Geen enkele vermelding naar de individuele situatie van eisers wordt verricht. De beslissing is uitermate stereotype.

3 Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 101 637 van 25 april 2013.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan verweerster de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat verweerster bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dat het evenredigheidsbeginsel ertoe stelt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat met andere woorden, met moet voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of verweerster bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij óp grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt of verweerster met alle elementen eigen aan het dossier van eisers rekening gehouden, wetende de humanitaire aspecten. De belangen van het kind worden met de voeten getreden."

Verzoekers voeren aan dat dient rekening gehouden te worden met de artikelen 3 en 8 van het EVRM en met het Kinderrechtenverdrag. Ze verwijzen naar de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers menen dat uit de bevelen zelf moet blijken dat er rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand en stoelen zich hiervoor op de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoekers stellen vast dat de bestreden bevelen geen vermelding maken van hun individuele situatie en stereotiep zijn gemotiveerd. Nochtans verwijzen ze naar onderdelen 5 en 7 van hun eerste middel om aan te tonen dat de belangen van het kind worden geschaad door de bevelen die het gevolg zijn van de weigering van de machtiging tot verblijf.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet meent de Raad dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing op afdoende wijze blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met het belang van het kind en de gezinssituatie. De Raad acht deze beoordeling eveneens redelijk en niet in strijd met het Kinderrechtenverdrag of de artikelen 3 of 8 van het EVRM. Verzoekers kunnen gevolgd worden in hun betoog aangaande de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de bestreden bevelen. De eerste bestreden beslissing is op dezelfde dag genomen en op dezelfde dag betekend aan verzoekers als de bestreden bevelen. Ze werden genomen door dezelfde gemachtigde. Ook al steunen beide beslissingen op een andere rechtsgrond, toch blijkt er gezien de feiten een duidelijke samenhang tussen de eerste, tweede en derde bestreden beslissing. Pas nadat de gemachtigde van oordeel was dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig waren die het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging in het herkomstland verhinderen, heeft hij het eveneens nuttig en noodzakelijk geacht de bestreden bevelen af te geven. De Raad acht het noch in het licht van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, noch in het licht van artikel 62 van de Vreemdelingenwet noodzakelijk dat de motieven die uitdrukkelijk zijn weergegeven in de eerste bestreden beslissing worden gekopieerd in de thans bestreden bevelen, nu deze motieven door de uitdrukkelijke opname in de eerste bestreden beslissing duidelijk zijn gekend door verzoekers bij de afgifte van de bevelen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, van artikel 74/13 of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin blijkt een schending van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag of van de artikelen 3 of 8 van het EVRM .

In het laatste onderdeel van het tweede middel geven verzoekers eerst een theoretische toelichting bij het zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel. Vervolgens menen zij dat uit de bestreden bevelen niet blijkt dat met alle humanitaire aspecten eigen aan het dossier werd rekening gehouden en dat de belangen van het kind met de voeten worden getreden.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de Raad van oordeel is dat de gemachtigde wel op zorgvuldige, redelijke en evenredige wijze heeft rekening gehouden met de door verzoekers aangehaalde buitengewone omstandigheden en humanitaire aspecten, zoals onder meer het belang van het kind.

Een schending van een van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES